

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR ADB „GJENSIDIGE“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2026-01-16 Nr. 429-19
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjo ir ADB „Gjensidige“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2024 m. lapkričio 25 d. eismo įvykio metu dėl transporto priemonės valdytojo, kurio civilinę atsakomybę įprastine transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartimi buvo apdraudęs draudikas, kaltės buvo apgadintas pareiškėjo automobilis *Tesla Model Y* (valst. Nr. *(duomenys neskelbtini)*) (toliau – Įvykis Nr. 1). Įvykio metu buvo apgadinta transporto priemonės priekinio bamperio kairė pusė. Pareiškėjas draudikui nurodė, jog pageidauja gauti piniginę kompensaciją.

Draudikas parengė remonto sąmatą¹, pagal kurią automobilio remonto kaina sudarė 230,58 Eur. Remonto sąmatoje buvo numatyti automobilio priekinio bamperio remonto ir dažymo darbai bei su tuo susijusios kitos išlaidos (ardymas, surinkimas, dažymo medžiagos). Draudikas išmokėjo pareiškėjui Įvykio Nr. 1 metu patirtą žalą atlyginančią 230,58 Eur draudimo išmoką.

2025 m. balandžio 3 d. eismo įvykio metu dėl transporto priemonės valdytojo, kurio civilinę atsakomybę įprastine transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartimi buvo apdraudęs draudikas, kaltės buvo dar kartą apgadintas pareiškėjo automobilis (toliau – Įvykis Nr. 2). Įvykio metu buvo apgadinta transporto priemonės priekinio bamperio centrinė dalis. Pareiškėjas draudikui nurodė, jog transporto priemonės remontą atliks UAB „Korpo autocentras“ servise. Atlikus automobilio remontą, draudikas, gavęs UAB „Korpo autocentras“ 2025 m. liepos 17 d. PVM sąskaitą faktūrą Nr. *(duomenys neskelbtini)* (kurioje nurodyta remonto kaina – 677,58 Eur) ir pareiškėjo 2025 m. liepos 17 d. prašymą draudimo išmoką mokėti tiesiogiai remontą atlikusiam servisui, 2025 m. liepos 18 d. išmokėjo servisui 477 Eur. Likusią 230,58 Eur sumą draudikas mokėti atsisakė, nes, pasak draudiko, tokio dydžio draudimo išmoką pareiškėjas jau buvo gavęs kaip žalos, patirtos per Įvykį Nr. 1, atlyginimą, tačiau gautos išmokos nepanaudojo automobilio remontui. Remontą atlikusiam servisui 230,58 Eur sumokėjo pareiškėjas.

Pareiškėjas, nesutikdamas su draudiko sprendimu, draudikui pateiktoje pretenzijoje ir kreipimesi į Lietuvos banką kėlė reikalavimą įpareigoti draudiką mokėti papildomą 230,58 Eur draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjo dėl Įvykio Nr. 2 patirtą žalą. Pasak pareiškėjo, draudiko sprendimas nepagrįstas, nes draudikas dėl Įvykio Nr. 2 patirtą žalą privalo jam atlyginti visiškai. Pareiškėjo teigimu, Įvykiai Nr. 1 ir Nr. 2 nėra susiję, be to, draudimo išmokos, gautos dėl Įvykio Nr. 1 patirtai žalai atlyginti, nebūtų pakakę automobilio remontui.

Lietuvos banke buvo gautas draudiko atsiliepimas. Draudikas paaiškino, kad, pagal transporto priemonių privalomąjį draudimą reglamentuojančius teisės aktus, nukentėjusio trečiojo asmens transporto priemonei padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas. Draudikas nurodė, kad žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas remonto išlaidas, būtinas atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio.

Draudikas nurodė, kad, atlikus remontą, pareiškėjo transporto priemonė buvo atkurta į būklę, buvusią iki abiejų eismo įvykių, t. y. buvo suremontuoti visi sugadinimai, atsiradę Įvykių

¹ 2024 m. lapkričio 28 d. Žalos sąmata Nr. *(duomenys neskelbtini)*.

Nr. 1 ir Nr. 2 metu. Taigi, pasak draudiko, bendras žalos, padarytos abiejų įvykių metu, dydis yra 677,58 Eur (atlikto remonto kaina). Draudikas pažymėjo, kad žalai, kilusiai dėl įvykio Nr. 1, atlyginti pareiškėjui jau buvo išmokėta 230,58 Eur draudimo išmoka, kurios jis nepanaudojo remontui. Draudiko teigimu, jei draudikas servisui būtų sumokėjęs visą 677,58 Eur sumą už pareiškėjo automobilio remontą, nevertindamas pareiškėjui jau išmokėtos 230,58 Eur draudimo išmokos (kurios šis nepanaudojo pagal paskirtį), atkūrus pareiškėjo automobilio būklę į buvusią prieš abu eismo įvykius, pareiškėjas būtų neteisėtai praturtėjęs draudiko sąskaita.

Remdamasis nurodytomis aplinkybėmis, draudikas pabrėžė, kad neturi pagrindo tenkinti pareiškėjo reikalavimo mokėti papildomą 230,58 Eur draudimo išmoką.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka ginčo šalių pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Atsižvelgiant į ginčo šalių pateiktus dokumentus ir paaiškinimus, darytina išvada, kad ginčas kilo dėl draudimo išmokos dydžio.

Siekiant išspręsti tarp šalių kilusį ginčą, būtina nustatyti, ar draudikas tinkamai nustatė mokėtinos draudimo išmokos, atlyginančios dėl įvykio Nr. 2 pareiškėjo automobiliui padarytų sugadinimų remonto išlaidas, dydį.

Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas reguliuojamas Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCPDĮ) ir jo įgyvendinamųjų teisės aktų (Eismo įvykio metu padarytos žalos administravimo ir draudimo išmokos mokėjimo taisyklių (toliau – Taisyklės) ir kt.) nuostatomis. TPVCPDĮ 2 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad draudžiamasis įvykis – tai transporto priemonės, kuriai pagal šio įstatymo nuostatas nustatyta draudimo prievolė, valdytojo civilinę atsakomybę, naudojant transporto priemonę pagal šio straipsnio 18 dalį, lėmęs eismo įvykis, kuriam įvykus pagal šį įstatymą turi būti išmokama draudimo išmoka.

Pagal TPVCPDĮ 2 straipsnio 5 dalį, eismo įvykio žala laikoma per draudžiamąjį įvykį padaryta žala nukentėjusio trečiojo asmens turtui, jo sveikatai ir (arba) žala, atsiradusi dėl nukentėjusio trečiojo asmens gyvybės atėmimo, ir (arba) neturtinė žala ar žala, kuri atsirado vėliau kaip eismo įvykio pasekmė.

Atsižvelgiant į kilusio ginčo aplinkybes, pažymėtina, kad žalos, padarytos per draudžiamąjį įvykį ar atsiradusios vėliau kaip eismo įvykio pasekmė, administravimą ir draudimo išmokos mokėjimą reglamentuojančių Taisyklių 4 punkte įtvirtinta, jog žala nustatoma vadovaujantis Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu (toliau – CK), TPVCPDĮ, Taisyklėmis ir kitų teisės aktų nuostatomis, reglamentuojančiomis padarytos žalos dydžio nustatymą, atsakingo draudiko – draudimo įmonės, apdraudusios atsakingo už padarytą žalą asmens civilinę atsakomybę, ar Biuro įgaliotų asmenų (paskirtų ekspertų) ataskaitas ar išvadas dėl žalos, kitų Taisyklėse nurodytų asmenų pateiktus dokumentus.

TPVCPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas arba šio įstatymo 17 straipsnyje nurodytais atvejais – Biuras, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertinimo ataskaitomis, dokumentais, kuriais įrodomos padarytos žalos aplinkybės, faktas ir dydis, nuotraukomis, vaizdo įrašais. Šią nuostatą atkartoja ir Taisyklių 13 punktą, kuriame, be kita ko, detalizuota, kad gali būti atsižvelgiama ir į remonto paslaugų teikėjo pateiktus turto remonto išlaidų skaičiavimus, remonto sąmatas ar kitus remonto išlaidų pagrindimo dokumentus.

Pagal Taisyklių 15 punktą, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas sugadinto turto remonto išlaidas, būtinas turto rinko vertei iki eismo įvykio atkurti. Jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos apskaičiuotos būtiniosios turto remonto išlaidos (be PVM) sugadinto turto rinkos vertei iki eismo įvykio atkurti, kurias sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, keičiamų detalių ir (ar) dalių vertė (sumažinant išlaidas keičiamų detalių ir (ar) dalių nusidėvėjimo verte),

dažymo medžiagų vertė, taip pat sugadinto turto transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos papildomos išlaidos. Būtiniosios remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais, nustatytais specializuotose remonto išlaidų apskaičiavimo programose.

TPVCAPDĮ 19 straipsnio 6 dalyje nustatyta, jog atsakingas draudikas ar Biuras moka nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos žalos dydžio išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytą draudimo sumą, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos atlyginimo.

Kartu pažymėtina tai, kad draudimo išmokos mokėjimas transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo atveju yra susijęs su apdraustos transporto priemonės valdytojų civiline atsakomybe, todėl, apskaičiuodamas draudimo išmoką, draudikas turi laikytis CK 6.251 straipsnyje įtvirtinto visiško nuostolių atlyginimo principo. Žalos atlyginimu turi būti siekiama grąžinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustačius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, būtų iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės, o kai nustatomas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita. Viena vertus, tai reiškia, kad draudimo išmokos turi užtekti dėl eismo įvykio atsiradusių turto sugadinimų remontui (sumažinus išlaidas keičiamų detalių ir (ar) dalių nusidėvėjimo verte ir kt.). Kita vertus, draudimo išmoka negali būti didesnė nei išlaidos, objektyviai reikalingos nukentėjusio asmens turtui suremontuoti.

Iš bylos duomenų matyti, kad tarp šalių nėra ginčo dėl būtinų remonto darbų ir jų apimtys. Šalys neginčija aplinkybių, kad per įvykį Nr. 1 buvo sugadinta automobilio priekinio bamperio kairė pusė, o per įvykį Nr. 2 – priekinio bamperio centrinė dalis. Pareiškėjas patvirtino, jog po įvykio Nr. 1 automobilio neremontavo, nors 230,58 Eur draudimo išmoką gavo.

Iš bylos duomenų nustatyta, kad tiek į draudiko sudarytą žalos sąmatą² dėl įvykio Nr. 1, tiek į UAB „Korpo autocentras“ sudarytą remonto sąmatą³ dėl įvykio Nr. 2 įtraukti remonto darbai iš esmės sutampa: sąmatose numatyti priekinio bamperio ardymo, surinkimo, remonto ir dažymo darbai bei medžiagos. UAB „Korpo autocentras“ sudarytoje remonto sąmatoje papildomai įtraukti kiti priekinio bamperio apdailos ir dalių išrinkimo darbai bei vilkimo kilpos dangtelio išorinis dažymas. Taigi, tiek įvykio Nr. 1, tiek įvykio Nr. 2 metu atsiradusiems sugadinimams suremontuoti buvo būtinas iš esmės tas pats remontas – priekinio bamperio perdažymas. Iš bylos duomenų matyti, kad atlikus remontą pareiškėjo transporto priemonė buvo atkurta į būklę, buvusią iki abiejų eismo įvykių, t. y. buvo suremontuoti visi sugadinimai, atsiradę įvykių Nr. 1 ir Nr. 2 metu.

Byloje esantys duomenys pagrindžia, kad pareiškėjo automobilio remonto kaina sudarė 677,58 Eur. Draudikui atlyginus 477 Eur sumą, 230,58 Eur servisui sumokėjo pareiškėjas. Ginčas kilo, nes, pareiškėjo teigimu, draudikas žalą, patirtą per įvykį Nr. 2, turėjo atlyginti visiškai, t. y. sumokėti servisui ne 477 Eur, o visą remonto kainą – 677,58 Eur. Pasak pareiškėjo, įvykiai nėra susiję, todėl dėl įvykio Nr. 1 gauta draudimo išmoka šiuo atveju neturėtų būti vertinama.

Kaip minėta, pagal Taisyklių 15 punktą, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas sugadinto turto remonto išlaidas, būtinas turto rinkos vertei iki eismo įvykio atkurti. Atsakingas draudikas moka nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos žalos dydžio išmoką ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos atlyginimo.

Vadovaujantis ekonomišką žalą atlyginimo principu, žala turi būti atlyginama efektyviausiu ir racionaliausiu būdu, kuris leidžia atkurti transporto priemonės būklę iki įvykio, nepatiriant perteklinių išlaidų. Draudikas privalo atlyginti realią, pagrįstą žalą, o šalys privalo elgtis sąžiningai.

Kaip minėta, žala ir ją atlyginantys nuostoliai turi būti apskaičiuoti teisingai, kad nukentėjusiam asmeniui būtų atlyginta visa jo patirta žala, tačiau nukentėjęs asmuo neturi gauti didesnės draudimo išmokos, nei reikia turtui atkurti į iki įvykio buvusią padėtį. Antraip nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėtų draudiko sąskaita.

Įvertinus šalių paaiškinimus ir byloje esančių įrodymų visumą, darytina išvada, kad draudikas, apskaičiuodamas dėl įvykio Nr. 2 mokėtiną draudimo išmoką, pagrįstai atsižvelgė į

² 2024 m. lapkričio 28 d. Žalos sąmata Nr. (duomenys neskelbtini).

³ 2025 m. liepos 16 d. Remonto sąmata Nr. (duomenys neskelbtini).

Įvykio Nr. 1 aplinkybes, pareiškėjui išmokėtos draudimo išmokos dydį bei faktą, kad pareiškėjas, nors buvo gavęs draudimo išmoką, automobilio remonto neatliko.

Kadangi abiejų Įvykių metu skirtingose vietose buvo sugadinta ta pati automobilio dalis ir atlikto remonto metu transporto priemonė buvo atkurta į būklę, buvusią iki abiejų eismo įvykių, sutiktina su draudiko pozicija, kad bendru žalos, padarytos abiejų Įvykių metu, dydžiu laikytina suma, atitinkanti atlikto remonto kainą, t. y. 677,58 Eur.

Lietuvos banko vertinimu, draudikas, apskaičiuodamas dėl Įvykio Nr. 2 mokėtiną draudimo išmoką, pagrįstai atsisakė atlyginti dalį remonto kainos – 230,58 Eur, nes tokią sumą jau buvo išmokėjęs pareiškėjui iš esmės tokiems patiems tos pačios automobilio dalies remonto darbams atlikti, šalinant transporto priemonės sugadinimus, atsiradusius per Įvykį Nr. 1. Pareiškėjui neatliktus automobilio remonto ir nepašalinus per Įvykį Nr. 1 atsiradusių sugadinimų, laikytina, kad pareiškėjas neatkūrė transporto priemonės į būklę, buvusią iki Įvykio Nr. 1, ir tam išlaidų nepatyrė, nors po Įvykio Nr. 1 gavo draudimo išmoką, kuri buvo reikalinga atkurti automobilį į prieš būtent šį Įvykį buvusią padėtį.

Nors pareiškėjas teigia, kad dėl Įvykio Nr. 1 gautos draudimo išmokos nebūtų pakakę remontui atlikti, tačiau byloje nėra duomenų, kad tarp šalių būtų kilęs ginčas dėl draudimo išmokos už Įvykį Nr. 1 dydžio. Taip pat byloje neturima duomenų, kad po Įvykio Nr. 1 apskaičiuotos draudimo išmokos būtų nepakakę konkrečioms transporto priemonės sugadinimams suremontuoti.

Draudikas pabrėžė, kad jei per Įvykį Nr. 1 atsiradę automobilio sugadinimai būtų buvę suremontuoti iki įvykstant Įvykiui Nr. 2 (t. y. transporto priemonė būtų buvusi atkurta į būklę, buvusią iki Įvykio Nr. 1), draudikas būtų atlyginęs visą dėl Įvykio Nr. 2 patirtų sugadinimų remonto kainą.

Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta, bei į tai, kad atlikus remontą pareiškėjo transporto priemonė buvo atkurta į būklę, buvusią iki Įvykių (buvo suremontuoti abiejų Įvykių metu atsiradę sugadinimai), laikytina, kad draudikas pagrįstai iš mokėtiną draudimo išmokos, atlyginančios dėl Įvykio Nr. 2 patirtą žalą, išskaitė pareiškėjui dėl Įvykio Nr. 1 išmokėtą 230,58 Eur draudimo išmoką, kuri buvo skirta atlyginti automobilio remonto išlaidas, bet nebuvo tam panaudota. Priešingu atveju, t. y. jei draudikas servisui būtų sumokėjęs visą remonto kainą (677,58 Eur), nevertindamas pareiškėjui jau išmokėtos 230,58 Eur draudimo išmokos (kurios šis nepanaudojo pagal paskirtį), atkūrus pareiškėjo automobilio būklę į buvusią prieš abu Įvykius, pareiškėjas būtų neteisėtai praturtėjęs draudiko sąskaita.

Lietuvos bankas sprendžia, kad draudikas tinkamai, pagal transporto priemonių privalomąjį draudimą reglamentuojančių teisės aktų nuostatas, nustatė draudimo išmokos, atlyginančios dėl Įvykio Nr. 2 pareiškėjo patirtą žalą, dydį ir tai atitinka privalomąjį draudimą reglamentuojančiuose teisės aktuose nustatytus kriterijus bei užtikrina visiško žalos atlyginimo principo tinkamą įgyvendinimą.

Atsižvelgiant į nustatytas aplinkybes ir įvertinus byloje esančių įrodymų visumą, pareiškėjo reikalavimas mokėti papildomą draudimo išmoką atmestinas kaip nepagrįstas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.